

DELEMHACH

EV CADISI

©ATHİCA: 360
ROMAN: 59

EV CADISI-1
Delemhach

The House Witch 1

The House Witch 1 © 2022 by Emilie Nikota;
Turkish translation © 2025 Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Çevirmen: Can Urla

Editör: Kardelen Uysal

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Uyarlama: Melike Doğan

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

ATHİCA: Ekim 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-86-7

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com

[f athicabooks](#) [i athicabooks](#) [t athicabooks](#)

[d athicabooks](#) info@destekyayinlari.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 77699 **Tel:** (0212) 613 30 06

DELEMHACH

EV
CADISI

Çevirmen: Can Urla

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı Sigs ve aileme ithaf ediyorum.

Sigs, uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeyi gerçeğe dönüştürmem konusundaki desteğin ve yardımların için sana minnettarım. Hem olduğum yere ulaşmam konusunda hem de algılarımın da ötesinde düşünmeme olanak sağlayarak, ne zaman heyecanlansam ya da kafamın içinde bir çıkmaz sokağa girip bunu paylaşma ihtiyacı duysam sana ulaşmama izin verdin. Seni seviyorum ve gelecek işlerimde de benimle birlikte olmanı umuyorum!

Anne ve baba, beni çok iyi bir şekilde yetiştirdiğiniz, bana fantastik kurgu üzerine sevgi ve merak aşıladığınız ve tabii ki beni beslediğiniz için size minnettarım. Yıllar boyunca sizin bana verdiğiniz koşulsuz sevgi ve sabır size yeterince teşekkür edemeyeceğim harika bir sihrin kaynağı oldu.

Böylesine kusursuz insanlarla çevrili olduğum için çok şanslıyım.

Delemhach

BÖLÜM BİR

FIN

Daxaria halkının sadık vatandaşları, memleketlerini sevimli bir pislik yuvası olarak tanımlarlardı. Alcide Denizi'nin ötesinde yer alan Troivack Krallığı, Daxaria'nın düşmanıydı ve Troivack halkı da kıtaya "aptalların pislik yuvası" adını takmıştı. Bu isim çoğunlukla çimenli tarlalarına serpiştirilmiş anlamsız yollar ve köylerinin karmaşık yerleşkesinden kaynaklanıyordu. Daxaria'daki köyler ve yollar, sanki öncesinde hiçbir planlama yapılmamış gibi rasgele ortaya çıkmış izlenimini veriyordu; öylesine karman çormanlardı ki bir koyun bile takla atmadan ilerleyemezdi. Ancak toprağın büyük çoğunluğunun coğrafik bir saçmalık olmasına rağmen Daxaria'nın dört şehri, kuzey, doğu, batı ve güney sınırları boyunca oldukça makul bir şekilde yerleştirilmişti. Daxaria'nın hüküm süren kral ve kraliçesi, iyi korunan kuzey şehri Austice'in hemen batısında yaşıyordu. Daxaria hükümdarları yaklaşık on beş yıllık saltanatları boyunca halk tarafından sevilip saygı duyulmuşlardı. Bahar mevsiminin başlarında, güneşli bir günde Daxaria kralı, Troivack'tan gelmesi muhtemel olan saldırılar üzerine çıkmış söylentiler hakkında danışmanlarıyla görüşüyordu ki o anda yeni çalışanlarından birinin saraya geldiğinden tamamen habersizdi.

* * *

Tahta bir araba mutfak bahçelerinin dışına doğru tıkrdayarak ilerledi. Kısa boylu ve kıllarla kaplı sürücü pek de memnun olmayan bir homurtuyla koltuğundan sendeleyerek indi. Sonra

yolcusunun arabaya yerleştirmiş olduğu yığınları, bir bir züm-rüt yeşili çimenlerin üzerine fırlatmaya başladı.

“Eşyalarımı ben indiririm...” dedi uzun boylu genç yolcu yüksek sesle. Arabadan hızla inmiş, çuvallardan birinin sertçe yere çarpmasını dikkatlice önlemeye çalışıyordu.

“Elini çabuk tut o halde! Ne tür bir ucube seyahat ederken yanına süpürge alır ki ha?” Sürücü, lekeli çuha rengi pantolo-nunu yukarı çekti ve homurdanmaya devam ederken yaşlan-makta olan eşeğine sabırsızca yöneldi.

Genç yolcu, “Sen bu sarayda yaşamıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Sürücü kaşlarını çatarak genç yolcunun yüzüne bakmaya çalışırken gözlerini parlak güneşe doğru kıstı. “Bu taş yığnında yaşıyor gibi mi görünüyorum?”

“Hayatımda yeterince hoş olmayan sürprizle karşılaştım. Bu nedenle bunlardan bir başkasını hayatımda istemediğim için sorma gereği duydum...” diye mırıldandı yolcu, sürücüden çok aslında kendisiyle konuşuyordu.

Sonuncu çantasını da yerden aldı.

“Bana bak, seni!...” Çileden çıkmış olan sürücünün cevabı, beyaz önlüklü ve krem rengi yün elbiseli tombul hizmetçi koşa-rak aşağı inerken kesildi.

“Sen yeni aşçı Finlay Ashowan mısın?” diye seslendi hizmet-çi. Ellerini önlüğüne silerken ve güneşe karşı gözlerini kısarak yeni gelenin yüzünü görmeye çalışırken nefes nefeseydi.

“Bana Fin de lütfen! Evet yeni aşçı benim. Sen de saray hiz-metleri baş sorumlusu olmalısın, değil mi?”

“Tanrılar aşkına! Sesin kulağa pek genç geliyor! Evet, elbet-te, ben Ruby.”

Yeni aşçı çantalarından üçünü omzuna aldı ve dördüncüsü-nü süpürgesiyle birlikte rahatça kolunun altına sıkıştırdı. Hâlâ yerde birkaç eşyası vardı ama omzunun üzerinden sürücüye

seslenirken diğer çantaları pek umursuyor gibi görünmedi. “Sağlıcakla kal Kip. Bir daha konuşmak zorunda kalmayacağımızı umarım.”

“Seni tuhaf görünümlü piç! Umarım tuğlalar sıçarsın!” diye öfkeyle köpürdü Kip, Fin’in arkasından cevap verirken.

Fin’in tepkisi ise üç çanta taşıyan elinin ortaparmağını doğrudan havaya kaldırmak oldu.

Sürücünün ağzından çeşit çeşit müstehcen hakaretler ve küfürler dökülürken, eski yolcusu çamurlu sebze ve bitki bahçesinin arasında kayboldu. Bahçede yalnızca birkaç yeşil filiz dikkat çekiyordu.

Fin’in eşiği geçip saray mutfaklarına adım attığında gözlerinin karanlığa alışması ve onu bekleyen kaosu ayırt etmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

İnsanların hepsi birbiriyle konuşuyordu ve herkes sanki odanın diğer sakinleriyle senkronize olmayan görevleri yerine getirmek için çalışıyor gibiydi. Gül rengi yün bir elbise ve soluk renkli önlük giymiş iki hizmetçi bir ellerinde soyma bıçaklarıyla, sebzelerle dolu bir kovaya su dolduruyor ve dedikodu yapıyorlardı. Bir grup şövalye ocağın önündeki neredeyse yarım metreden uzun ahşap bir yemek masasının etrafında toplanmıştı. Hepsi aynı anda yakut kırmızısı elma yığınındaki elmaları soymaya çalışırken titreyen genç kadına laf atıyorlardı. Şövalyelerin yaverleri patatese benzeyen bir şeyle yakalama oyunu oynarken kendi aralarında sohbet edip gülüyorlardı. Üç yaşlı hizmetçi ise un çuvallarını duvara dayıyordu.

Mutfağın köşesindeki geniş yuvarlak bir pencere içeriye ışık saçıyordu. Pencere, taş kemerli tavandan uzanan hem uzun ahşap kirişleri hem de bir grup tuhaf insanın yüzlerini aydınlatıyordu. Ancak bu yüzlerin ayrıntıları mutfağa yeni gelen aşçı için pek bir anlam ifade etmiyordu henüz. İşte o anda Fin, karışanın ortasındaki tek hareketsiz kişiyi gördü.

Mor bir elbise giyen bir kadın köşeden ona bakıyordu. Fin onun önünde durduğu kemerli kapının saray koridoruna çıktığını varsayıyordu. Kadının gür siyah saçlarının yarısı arkada toplanmıştı, geri kalanı ise yavaşça omuzlarının arkasına düşüyordu. Saçlarıyla aynı derecede koyu olan gözleri, altın küpelelerinden biri soluk bahar ışığını yansıtırken Fin'e sabitlenmişti. Ona hafif bir gülümsemeyle bakıyordu ve onu incelerken tek kaşını kaldırmıştı. Bakışlarında gizlenmemiş bir ilgi vardı. İfade, eğlence ve yargılama duyguları arasında sıkışıp kaldığını gösteriyordu.

Yeni aşçı çantalarını yere bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu; saray hizmetleri baş sorumlusuna baktı. Ruby ona döndü ve gözleri de artık ışığa alıştığı için önündeki adama şaşkınlıkla bakarken gözlerini kırıştırdı.

"Sesinden dolayı olduğundan daha genç göründüğünü sandım!" dedi, şaşkınlıkla sonunda adamın yüz hatlarını gördüğünde. Kadının şaşkınlığı odadaki curcunayı etkili bir şekilde susturdu ve bütün gözler yeni gelene bakmak üzere Fin'e döndü. Fin'in sadece birkaç santim uzunluğunda, yarısı yana doğru taranmış parlak kızıl saçları vardı. Çekik ve parlak mavi gözleri mutfaktaki herkesi eşit bir şekilde süzüyordu. İşaret parmağını gerginlikle kolundaki çillerin üzerine vurmaya başladı. Uzun boyluydu, kıvraktı ve henüz otuz yaşında bile değildi.

"Bir hata olmalı, sen olamazsın..." diye başladı Ruby. Daxaria kralının aşçısının bu kadar genç ve yakışıklı olabileceği konusunda bariz bir şekilde şaşkıncı.

"Sana eski aşçının imzaladığı ve mühürlediği mektubu göstereceğim. Sonrasında da saray hizmetleri baş sorumlusu dışında herkesin mutfağımdan çıkmasını istiyorum." Sözcükleri mutfakta yankılandı. Bu ses tonu herkesin ona dehşet ve mizah karışımı bir ifadeyle bakmasına neden oldu. Rahatsızlığını belli

eden bir homurtuyla sağ elindeki çuvalın içine uzandı ve çuvaldan bir parşömen çekip çıkardı.

“Beni dinle genç adam, burada benim çalışanlarıma ya da şövalyelere patronluk taslayamazs...”

Fin elindeki parşömeni Ruby’nin yüzüne doğru salladı ve onun kekelemesinin sona erip elindeki parşömeni almasını bekledi. Ruby parşömeni alıp okumaya başladı. Kelimeleri okurken dudakları kımıldıyordu. Eski aşçının Fin adına yazdığı olumlu referansı ve onun işe alınacağına dair kesin beyanı okurken yüzü soldu.

Parşömeni kapatıp sardı ve genzini tuhaf bir şekilde temizledi: “Evet, hanımlar ve beyler, bu Finlay Ashowan, bizim yeni kraliyet aşçımız.”

Ruby döndü ve önce pencerenin yanında oturan kadınlara, sonra da şövalyelere reverans yaptı.

En iri şövalye ayağa kalktı, “Hoş geldin aşçı! Buradaki berbat malzemelerle neler yapabileceğini görelim, ha?” dedi. Devasa gövdesindeki zırh parıldıyordu. Kupasını geriye doğru eğdiğinde elindeki bira siyah-beyaz sakalına doğru damladı.

Masanın başında hâlâ titreyen genç hizmetçi, şövalyenin solunda duruyordu. Gözle görülür şekilde ondan uzaklaştı. Fin kaşlarını çattı ama yine de önce mor elbiseli gizemli kadın, sonra da şövalyenin önünde eğildi.

“Eğer hepiniz mutfaktan çıkabilerseniz, majestelerinin yemeklerini hazırlamaya başlamak için saray hizmetleri baş sorumlusu ile görüşmem gerekiyor...” dedi Fin, gözleri şövalyenin üzerindeydi.

“Hey sen, oradaki!” Elmaları soyarken parmağını kesmek üzere olan köşede duran hizmetçiye işaret etti. “Lütfen bana bahçeden nane, adaçayı ve papatya getir.”

Hizmetçi panikle bıçağı ve elmayı takırtıyla yere düşürdü ve masanın etrafında dönerek mümkün olduğunca hızlı bir

şekilde dışarı doğru koştu. Yeni aşçıyı bir ok gibi solladı ve arkasına bir kez bile bakmadan kapıdan dışarı çıktı. Mevsimin bu kadar erken döneminde filizlenen hiçbir bitki yoktu ama hiç kimse bunu belirtmeyi düşünmemişti. Şövalyeler ve yaverleri itişip hizmetçinin belirgin paniğiyle dalga geçerek kahkahalara boğuldular, ardından mutfaktan çıktılar. Hizmetçiler de kararsız bir şekilde aceleyle mutfaktan ayrılmaya başladılar, saray hizmetleri baş sorumlusuna bakıyor ve kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Gizemli kadın orada kalan son kişiydi ve odada sadece kendisi, Fin ve Ruby kaldığı anda Fin'e doğru yöneldi. Fin onun sarayın leydisi* olarak tanıtılmasına rağmen küpe dışında başka bir süs eşyası takmamış olduğunu görünce şaşırdı. Cildi pürüzsüz ve kusursuzdu, karanlık gözleri kararlı, gülümsemesi ise oldukça gizemliydi. Bu kadın Fin'in zaten hassas olan sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sonuç olarak, leydi yalnızca neredeyse onunla burun buruna geldiğinde onun önünde eğilmeyi akıl edebildi.

"Ben Vikontes** Annika Jenoure. Tanıştığımıza memnun oldum..." dedi, asil bir şekilde başını sallayarak.

Fin hiçbir şey söylemedi, kadın aniden ona samimi bir şekilde gülümsediğinde neden onun hâlâ ortalıkta dolaşmaya devam ettiğini merak ediyordu. Onun güzelliği karşısında çoğu erkeğin yaptığı gibi sersemleyen Fin kaşlarını çatı.

"Seni kızdıracak bir şey mi söyledim?" diye hafifçe sordu kadın, gözleri Fin'in saçlarının bakırımsı kızılığında dolaşıyordu.

"Hayır, hayır tabii. Kaba olmak istemem leydim ama eğer bugün kralın düzgün bir akşam yemeği ziyafeti çekmesini istiyorsam elimi çabuk tutmalıyım, değil mi?"

* Leydi (İng. Lady): Bir soyluluk unvanı (kadın).

** Vikontes: Dük ve baron arasındaki bir soyluluk unvanı (kadın).

Gülümsemeden önce kadının yüzü bir anlığına ifadesizleşti. Sonrasında çok daha ölçülü bir tavırla gülümsedi ve hafifçe başını Fin'in sözlerini onaylamak istercesine salladı ve mutfaktan ayrıldı. Leydinin attığı adımların sesi yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığında Ruby Fin'e döndü: "Senin sorunun ne söylesene?!" diye gürültülü bir şekilde ondan bir cevap talep etti.

Genç hizmetçi Fin'in arkasındaki kapıdan içeri daldı. Gürültüye rağmen hareket etmedi ve saray hizmetleri baş sorumlusuna kısıp gözlerle bakmaya devam etti.

"Aşçı, senin için istediğin bitkileri topladım, gerçi onların bazılarını arka çimenlikteki çuvallardan aldım..." dedi hizmetçi nefes nefese. Sarı saçları omzundan aşağı dökülüyordu.

"Çok güzel. Lütfen nane ve papatyayı al ve çay yapmak için bir tencerede güzelce demle. Şimdi birlikte kralın, saray soylularının ve çok sayıdaki personelin beslenme tercihlerini tartışmaya başlayacağız."

İki kadın ona bakmadan önce birbirlerine baktılar.

"Peki ya istediğin adaçayı ne olacak?" diye sordu genç hizmetçi tereddütle.

"Bununla daha sonra ilgileneceğim." Sonunda kollarını açarak darmadağın yemek masasını işaret etti. Her iki kadın da kafalarındaki binlerce soru ve düşünceye rağmen hiçbir şey söylemeden masaya doğru ilerledi.

* * *

Saraydaki personel toplantısının sonuçlanmasından bir saat sonra, saray hizmetleri baş sorumlusu Ruby, gelen üç yeni uşağı selamlamak için aceleyle yola çıktı. Bunlar arasında, kraliçe için yeni bir hizmetçi de vardı ve hepsi neredeyse Fin'den bir saat sonra gelmişti.

Yeni aşçının talimatlarına uyacak olan genç hizmetçi Fin'in ilk elemanı Hannah'ydı. Hannah, akşam yemeği için kadehleri

parlatmak ve cilalamak için gönderildi, mutfaktaki bazı şövalyelerin ortadan kaldırılmış olmasıyla Fin'e daha geniş bir çalışma alanı sağlanmış oldu.

Fin kendini iyi hissediyordu. Yaklaşık yarım saat süren çekişmenin ardından yardımcı olarak kaç hizmetçiye ihtiyaç duyacağı konusundaki tartışmayı da kazanmıştı. Sarayda yaşayan iki yüz personel ve yüz kraliyet üyesine yemek pişirmek için aslında dörtten fazlasına ihtiyacı yoktu, yine de Ruby'nin şüpheli endişelerini duymaktan yorulmaya başladığı için dört yerine beş kişiyi kabul etmişti. Ancak mutfağa kimin girip kimin giremeyeceği söz konusu olduğunda ya da yardımcılarını nasıl seçeceği konusunda Fin geri adım atmadı. Hannah'nın çalışanlardan biri olmasına zaten çoktan karar verilmişti ve geri kalanını hafta sonuna kadar yine kendisi seçecekti. O geldiğinde akşam yemeği neredeyse tamamlanmıştı ve böylece o günün yemeğini tek başına tamamlayacağını ilan etti. Ruby ardında bir sürü şikâyet mırıldanarak gitmişti, ara sıra küfürler ettiği de oluyordu; Hannah da yeni aşçıya özür dileyen bakışlar atarak Ruby'yi endişeyle takip etmişti. Fin yemeğe bakmak için tencere kapaklarını kaldırmaya ve tavaları kontrol etmeye başladı. Yemek zaten tamamlanmak üzereydi ve memnuniyetsizlikle burnunu kırıştırdı. Artık boş olan mutfağa gelişigüzel bir şekilde bakmak için dönüp iç çekti.

Yapılacak çok iş vardı.

"İşe koyulsak iyi olur. Alan temiz!" diye emir verdi çantalarına. Süpürge ürpertiyle birdenbire doğruldu ve yalnızca bir saat önce çok sayıda insanın yürüdüğü zemindeki kiri süpürmeye başladı. Fin açık mutfak kapısına yöneldi ve kapıyı sıkıca kapattı. Eğer bir kişi bile yüzeye dokunsa mutfaktaki tüm sihir sona ererdi. Parmağıyla dövme demir koluna hafifçe dokunarak kapıyı kilitledi.

Dağınık ve pis mutfığa döndüğünde, ellerini beline koydu ve dişlerini gıcırdattı. Saraya varmadan önce böylesine bir verimsizlikle karşılaşacağını tahmin bile etmemişti. Parmaklarının bir hareketiyle odadaki tüm bıçakların dikkatini üzerine çekti ve bıçaklar hep birlikte aniden terk edilmiş elma yığınına insanlara özgü olmayan bir hızla soymaya başladılar.

Fin uzun adımlarla yine çantalarına doğru ilerledi ve kâğıtlara özenle sarılmış bir kucak dolusu kurutulmuş ot çıkardı. Çoğunu, tüm mutfak boyunca uzanan tezgâha yerleştirdi; tezgâhın üzerinde bazı pişirme kapları ve tabaklar bulunuyordu. Birbiri üzerine yığılmış tabaklar aniden havaya yükseldi ve daha önce bulundukları aşağıdaki raflara çarparak yerlerine düzenli bir şekilde yerleştiler. Öncesinde isteksiz olsalar da Fin'in sertçe kaşını kaldırmasının ardından harekete geçtiler. Fin kalan bitkileri de tezgâha koydu, ikisini ayırdı ve sonra içinde kaynayan gizemli bir et yemeği bulunan tencereye yöneldi. Yemeği bir kez daha iğrenerek kokladıktan sonra eline bir tahta kaşık aldı ve berbat görünen yemeği karıştırdı. Sonrasında pencereye baktı ve başını sertçe salladı. Kapıyı büyülerken pence-reyi de büyülemeliydi.

Neden önlemleri konusunda bu kadar dikkatsizdi ki?

Fin soğuk cama bir kez daha hafifçe dokundu. İçeride büyü hüküm sürerken olur da biri camdan bakmaya çalışırsa diye camın kararmasını emretti. Başını tekrar onaylarcasına salladı ve hızla istediği düzene kavuşan mutfığa geri döndü.

Kırmızı ipliğin iki ucu birbirine bağlandı; süpürgenin kolları, filizlenmiş gibi havaya doğru kıvrıldı. Sonra ipler yerdeki çantaları sardı ve yeni bir göreve başlamadan önce onları odanın bir köşesine taşıdı. Artık yerinde olmayan bir tek malzeme bile kalmamıştı. Fin yemek yapmaya koyulduğunda mutfığı nefis kokular sarmaya başladı. Dışarıda hava kararıyor olmasına rağmen, çalıştığı mutfak o anda Fin'e sıcak,